

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko S.a.r.l. E. w P.(Francja)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACz (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3 600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r., oddalającego jego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 lutego 2016 r., którym Sąd Okręgowy odrzucił pozew ze względu na brak jurysdykcji krajowej. Powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie także postanowienia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdził, że „...w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a także istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom, nie sformułował bowiem konkretnego zagadnienia prawnego, nie wskazał przepisów, które – jego zdaniem – wymagają wykładni ani nie wskazał na poważne wątpliwości uzasadniające potrzebę wykładni. Zasygnalizował jedynie, że Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) wymaga „...wykładni rozwiązującej porządkującej szereg problemów, które przyniosła praktyka rynku transportowego, a których nie było kiedy Konwencję tworzone...” oraz że zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia „...kiedy dający zlecenie transportowe niekiedy, bardzo lakoniczne i zdawkowe, może być uznany za nadawcę, pomimo innego wpisu w liście przewozowego...” i „...czy zlecający dokonując płatności za przewóz, jakkolwiek płatności wynikającej z innej umowy może on korzystać z właściwości sądu określonej w art. 31 CMR...”. Zauważył ponadto, że „...w realizacji przewozów ogromną rolę odgrywają pośrednicy w zakresie transportu drogowego...” oraz że „...określenie roli pośrednika transportowego i jego statusu prawnego na gruncie Konwencji nie jest proste...”. Wywody te nie dają podstaw do przyjęcia, że w sprawie występuje istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zagadnienie prawne albo że zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania

kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

aj